Ч. 54 (11.307). Львів, пятниця 9. березня 1928. Poоztowa opłata szpłacona ryczałtem. Рік XLVI

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

18 Кождий українець голосує при виборах до сенату лише на листу ч. 18

Перед сенатськими виборами.

Львів, 6. березня 1928.

Вибори до сойму, ця перша проба наших сил на внутрішньому і зовнішньому фронті, поза нами. За винятком північних земель випала вона на східно-галицькій території в міжпартійному розкладі українських сил корисно для Українського Національно-Демократичного Обєднання. Зате на фронті змагань з нашим зовнішнім, загально-національним противником випала ця проба сил менше корисно. Сталося це завдяки нашій внутрішній розпорошености, завдяки каригідній демагогії наших „лівих". Ще якби вони були здобули відповідну до своєї демагогії скількість мандатів, то може й менший був би їх прогріх перед народом та історією. Алеж крім радикалів (до деякої міри) всі вони, ті наші виборчі партизани, ганебно провалилися. Віддані на них в усіх українських округах голоси пішли на марне та дали змогу полякам здобути на українській території аж 37 мандатів. Чи не палить це стидом навіть самих розбивачів української національної сили?

Яка страшна відповідальність за виборчі втрати українців паде на тих виборчих партизанів видно найкраще зі змарнованого числа українських голосів. Отже в самих східно-галицьких округах віддано на листи всяких українських дрібних партій кругло 200.000 (двісті тисяч) голосів.

(Округ Золочів: 73.242 гол.; Станиславів: 48.489 гол.; Львів-округ: 36.495 гол.; Тернопіль: 16.040 гол.; округи: Самбір—Стрий—Перемишль: 24.278 гол.).

Таку цифру дістаємо на основі дотеперішніх, неофіціяльних даних. Колиж появляться точні, вичерпуючі офіціяльні відомости про голосування до сойму, то цифра ця напевно підскочить. Двісті тисяч голосів це є більше менше те, що зібрали на всі свої листи ч. 22 (навіть з Волини) соціялісти радикали. Іншими словами наслідком віддання такої скількости українських голосів на дрібні партійні листи українці втратили з власної вини 9 мандатів на користь поляків. Ось наслідки нашої політичної партизанщини. Про те, скільки українських голосів упало безпосередньо на польські листи писати не доводиться, бо цього ніхто не провірить. Але й вини за цей факт не можна звалювати всеціло і виключно на обставини та на наших національних противників, бо і в цьому значна частина вини по нашому боці. Одначе тепер не думаємо над тим застановлятися.

Перед нами ще одна проба сил, ще один виборчий бій, в якому мусимо направити все втрачене при виборах з 4. березня. Вже за три дні йдемо до сенатських виборів. Самі ми вже прийшли на основі соймової виборчої практики до висновку, що при сенатських виборах треба напружити всі національні сили, треба змобілізувати всіх до боротьби під одним загально-національним прапором, щоби добути загальну, а не тільки партійну перемогу. Ось перед нами лежить телеграма з Рудок. З неї довідуємося, що там відбулося 6. III. українське міжпартійне віче, яке одноголосно ухвалило, щоби всі українські партії голосували до сенату на листу число 18, бо лише вона має дані на перемогу. Так, практика соймових виборів учить нас і наглядно переконує, що на східно-галицькому терені тільки листа ч. 18 може рахувати на повний виборчий успіх при сенатських виборах. Цей успіх буде тимбільше певний, коли всі малі, політичні групи, що виявили свою безсильність та нечисленність при соймових виборах стягнуть свої сенатські листи. Для загально-національного добра — вони зобовязані це зробити. Колиж цього не зроблять, то листа ч. 18. всеодно здобуде відповідну скількість сенатських мандатів, а вони не тільки нічого не здобудуть, але ще й до того причиняться знов до змарнування якої сотні тисяч українських голосів. Ще час, щоби всі наші малі політичні групи направили те лихо, яке заподіяли українському народові при соймових виборах, виставляючи свої окремі листи. Голос міжпартійного віча в Рудках нехай буде для них пророчистою пересторогою.

На нашій території є, як відомо, чотири суцільно-українських виборчих округи до сенату, що покриваються з територіями воєвідств: 1) львівське воєвідство (в тім і Львів-місто), що вибирає 9 сенаторів; 2) тернопільське — 5 сенаторів; 3) станиславівське — 4 сенаторів; 4) волинське — 5 сенаторів. Крім того є національномішані воєвідства, до яких належать: полїське (українсько-білоруське) воєвідство, що вибирає 3 сенаторів і люблинське (українсько-польське), що вибирає 7 сенаторів. До мішаних треба зарахувати і краківське воєвідство (поль.-укр.), що вибирає 7 сенаторів. Вибирають до сенату всі ті, що покінчили в день розписання виборів, тобто 5. грудня 1927 р. 30 літ. Таким чином число виборців до сенату значно менше ніж виборців до сойму.

Нашим завданням змобілізувати при виборах до сенату всіх українських виборців, допильнувати, щоби ні один голос не пропав, повести до виборчої урни навіть тих, що з неоправданих причин не виконали свого громадського обовязку при соймових виборах. А таких, на жаль, було доволі навіть у Львові.

Зокремаж наше жіноцтво, хоч як воно гарно виконало свій обовязок 4. березня, повинно памятати, що при сенатських виборах на першому пляні мусить стояти національний і громадський рахунок, а потім уже рахунок жіночого віку. Львовянам і львовянкам у Львові треба памятати, що українські голоси зі Львова при сенатських виборах уже не будуть віддані надармо, бо впадуть на одну листу, виставлену для цілого воєвідства. Львівські українці, що на загал так добре витримали громадський іспит при соймових виборах, добудуть зі себе напевно ще більше сили та енергії при виборах до сенату дня 11. березня.

Сенатські вибори дають нагоду направити все те, що випало для нас некорисно і чим провинилися деякі наші групи при соймових виборах. Дня 11. березня мусить виступити змобілізованим і солідарним фронтом весь наш зрілий національний табор і мусить навіть ціною якнайбільшої напруги добути перемогу. Тільки треба витривати, треба всіх примусити до сповнення свого громадського обовязку. Лише солідарно, нерозривними лавами, зі сильною вірою в перемогу, а при тім певно та сміло на виборчий фронт, до виборчої урни!

Львів після рішення.

Вислід виборів у Львові. — Мова цифр. — Передумови і причини нашої невдачі. — Довгі переговори і спізнена праця. — Невдача чи побіда?

Львів, 7. березня 1928.

Вибори у Львові скінчені. Вислід їх здивував всіх і вся. По даним, проголошеним півофіціяльно, листа ч. 1 (Безпартійний бльок співпраці з урядом) здобула 24.708 голосів, листа ч. 2 (ППС) 13.014 голосів, листа ч. 4 (жидівський „Бунд") — 2.208 голосів, листа ч. 5 (Поалє-Сіон) — 696 голосів, листа ч. 13 (хвильово-комуністична) — 3.580 голосів, листа ч. 17 (східно-галицьких сіоністів) — 28.411 голосів, листа ч. 18 (Українське Нац.-Дем. Обєднання) — 9.544 голосів (по даним українських мужів довіря при поодиноких виборчих комісіях у Львові — 10.392 голосів), листа ч. 24 (кат. народ. бльок) — 13.824, листа ч. 33 („Агуда") — 786 голосів, листа ч. 36 (Робітнича лівиця з чоловим кандидатом п. Крідиком) — 106 голосів і листа ч. 37 (Українська Партія Праці під фірмою „Український виборчий фронт" з чоловим кандидатом п. Сенютою) — 6 голосів.

Управнених до голосування у Львові було 155.914, віддано голосів 96.877, а того признало важними 95.170. Отже у виборчому акті взяло участь понад 61 прц. управнених до голосування. З поодиноких національних груп найживішу участь у виборчому акті взяли жиди, які віддали понад 90 прц. своїх голосів, опісля йдуть поляки менш-більш з 60 прц. голосуючих і вкінці українці з яким 50 проц. голосуючих. Не диво, що жиди понад своє сподівання здобули 2 мандати, не рахуючи змарнованих голосів кількости около 5.500 (а саме 2.208 гол. „Бунду", 696 гол. „Поалей-Сіону", 786 гол. „Агуди" і менш-більш 1.800 гол. комуністичної 13-ки), поляки теж здобули 2 мандати (1-ка і 24-ка), а українці вийшли з голими руками.

Коли кажемо, що українці голосували тільки на 50 прц., то це припущення основуємо лише на кількости голосів, відданих на українські листи (18-ку, 36-ку і 37-ку), разом в сумі 9.656 голосів. По суті відсоток голосуючих українців був далеко більший. Поза українськими листами українські голоси побільшили кількість голосуючих не лише всіх польських лист, але навіть і жидівської. Без пересади можемо твердити, що в сумі голосів 1-ки є найменше 5 прц. українських голосів (усяких боязливих державних функціонарів, сторожів, жителів домів убогих і притулків тощо), себто 1.235 голосів, в сумі голосів 2-ки є щонайменше 10 прц. українських голосів (робітників, догорщів і домашньої служби), себто 1.301, 13-ка має меньшбільш четвертину українських голосів (крім комуністів-українців на 13-ку в цілости голосував львівський Сель-Роб Лівиця), себто 895, вкінці жидівська 17-ка і вшехпольська 24-ка мають щонайменше по 2 прц. українських голосів (головно залежної і національно та громадянсько несвідомої домашньої служби), себто 844 голосів (568 і 276), разом польські і жидівські листи мають 4.275 українських голосів. Таким чином відсоток голосуючих українців не лише рівняється відсоткові поляків, але навіть перевищує його. Тільки через національну і громадянську несвідомість, службово-матеріяльну залежність, рабську лякливість і незорганізованість значна сума українських голосів (майже половина того, що впало на 18-ку) впала на чужі, ворожі нам листи. Бо колиб ті голоси були впали на 18-ку, то далиб у сумі 13.819 голосів (24-ка малаб тоді лише 13.548 гол.), що було би вповні вистарчаюче на здобуття українського мандату у Львові, не зважаючи на фреквенцію голосуючих.

Та на наш неуспіх у Львові, який все таки треба вважати умовним, зложилися ще й інші причини. Перш усього ми не були якслід приготовані до виборів взагалі, а у Львові спеціяльно. Таж правду кажучи до Львова мало хто прикладував вагу, на львівський мандат мало хто рахував серйозно. Це упередження до сили українського елементу, ця невіра у власні сили була матірю байдужности і легковажности. А вибори у Львові треба було підготовляти щонайменше на два-три місяці перед розписанням виборів. Розписання виборів застало нас у Львові на мертвій точці. Ми не лише не мали докладної евіденції українських громадян і громадянок у Львові, не лише не звязали їх сіткою організацій, але й тисячі українців, головно домашної служби, не були мельдовані. Як відомо, дуже часто господарі поляки і жиди, головно останні, не зголошують своєї служби української національности, щоби не оплачувати Каси Хорих. Відсутність кількох тисяч українців у списках громадян м. Львова була першою передумовою нашого неуспіху.

З моментом розписання виборів почалися балачки про кандидатуру, а одночасно прийшов рекламаційний період. Три українські партії (соц.-радикали, соц.-демократи і упеісти), які у Львові не розпоряджають майже ніякими організаціями („Союз українців м. Львова" — як відгалуження УПП є ділипутною організацією!), яких сторонники і прихильники в сумі не перевисшують тисячки осіб, без порозуміння і навіть інформуючи Українське Нац.-Дем. Обєднання, висунули кандидатуру п. Кузьмина. Ясно, що ця соціялістична кандидатура, навіть теоретично і оптимістично беручи справу, була наперід безнадійна. В найкращому випадку вона могла здобути яких 2 тисячі голосів. Обєдна-

ля, маючи свою організацію у Львові, висунуло кандидатуру о. Л. Куницького. Ця кандидатура могла певно рахувати на 5—6 тисяч голосів. В появлюванні двох українських кандидатур справа здобуття українського мандату у Львові зависла в повітрі. Серед громадянства розпочалися, зовсім слушно, нарікання на партійність і гуртковість, які з огляду на перспективу безвиглядности зродили апатію. Поза проголошенням кандидатур, оба комітети довший час майже нічого не робили. Зовсім природно, що рекламаційний час проминув майже без якого-небудь зацікавлення з боку українців. Саме тоді коли численні жидівські рекламаційні комісії тисячами рекламували невписаних у виборчі списки жидів, у нас не істнувала ані одна рекламаційна комісія. Отже рекламаційний період проминув для нас майже безучасно. Всі наші мужі довіря при виборчих комісіях стверджують, що від виборчих урн без віддання голосу відходили десятки українців, бо не були вписані у виборчі списки. Один з мужів довіря стверджує, що від його комісії майже з плачем відійшло до сотні українців, які не могли через відсутність у списках сповнити свого громадянського обовязку. Отже розбиття на два комітети в початках і на дві кандидатури були другою передумовою нашого неуспіху. До причин третьої категорії належить наша незорганізованість. Українські організації у Львові не обхоплюють навіть половини українського населення. Правда, що переведення організації у Львові є дуже важким завданням з огляду на розпорошеність і малосвідомість значної частини українського населення. Треба дуже великого, меткого й пройнятого посвятою апарату, щоби всіх львівських українців обєднати широко закроєною організаційною сіткою. Інша річ, що й так організованість українського елементу у Львові є значно більша, як в інших містах.

Серед таких невідрадних умов, серед занедбання, спричиненого роздвоєнням у верхах, зближався день 3. лютого, остаточний речинець зголошення лист. Українське Нац.-Дем. Обєднання, а радше його львівське відгалуження: Народня Організація українців м. Львова — готова була піти на всякі комбінації, щоби дві українські листи звести до одної та при виборах виявити силу українського елементу у Львові. Довго велися переговори, не даючи ніякого висліду. Обєднання висувало зі свого боку на чолове місце кандидатуру безпартійного д-ра М. Панчишина, відомого лікаря, колишнього ректора б. українського університету. Годилося теж, щоби одно з кандидатських місць заняв п. П. Бувяк. Та ця уступчивість не давала ніяких надій на можливий компроміс. Переговори затягалися, а робота стояла, бо не знати було, в якому напрямку слід й повести. Вкінці напередодні 3. лютого радикально-селянський бльок відмовився від своєї кандидатури на Львів, але й від компромісу, в останній хвилі лишаючи Обєднанню вільну руку. Тільки УПП „не скапітулювала" перед Обєднанням і постановила висунути кандидатуру п. Сенюти під фірмою: Українського виборчого фронту. В останній хвилі зголошено українську листу з кандидатами: д-р Бурачинський, Олесків, Хрупький і п-і Макарушкова. З тією хвилею розпочалася дійсна і жива агітаційно-освідомлююча праця, яка в останніх двох тижнях стала навіть зразковою. Вислід її: около 10 тисяч голосів, що впали у Львові на 18-ку.

Як оцінити цей вислід? Чи це невдача, чи побіда, хоч і без реального ефекту?

Коли справу розглядати наскрізь теоретично, коли мати на увазі, що у Львові є до 20 тисяч українських виборців, то це наглядна невдача. До всіх тих причин, які ми вже подали, годиться додати ще виборчу абстиненцію українського населення, і то не лише національно і громадянсько мало- чи несвідомого, елементу, але й кваліфікованих інтелігентів, навіть професорів і вчених. Небавом постараємося подати хоч побіжний список тих інтелігентів, що відтягнулися від голосування, хоч фігурували у виборчих списках.

Однак, коли мати на увазі, що серед тих несприятливих умов, розбіжностей і занедбань всетаки українських голосів, отже половина всіх голосів тих українських громадян, що теоретично були би управнені до голосування, впали на українську національну листу, то є це **величава українська маніфестація**, яка при найближчій нагоді переміниться в побіду.

При теперішніх виборах ми втретє приступаємо у Львові до виборчої урни на основі загального голосування. В р. 1907 українці здобули у Львові в семи виборчих округах кругло 2.000 голосів, в р. 1911 тільки 1.100 голосів, бо в двох округах не виставляли своїх кандидатур, підтримуючи в одному Брайтера, а в другому Гудеца. Однак можемо приняти, що колиб українці в 1911 р. були голосували у всіх виборчих округах на своїх кандидатів, то кількість українських голосів не булаб більша, як 2.500. Сімнацять літ пізніше українці здобувають у Львові 9.544 голосів, не згадуючи про листу ч. 36 і 37 та комуністичну 13-ку.

Чи це не світла побіда, чи не величава маніфестація? 2.000 українських голосів у Львові в 1907 р., 2.500 тих голосів в 1911 р. і 10.000 в 1928 р. Пять разів більше, як у 1907 р. і чотири рази більше як у 1911 р. Який великий поступ, який подиву гідний зріст національно-політичної свідомости! Можемо бути горді на цю 10-тисячну армію українських виборців, що в повній свідомости віддали свої голоси на українську листу у Львові.

Коли будемо зростати у Львові навіть у меншій прогресії, то наша побіда вже не за горами. Тільки, щоби ми витягнули висновки з фактів, що заістнували, побачили всі помилки і занедбання та повернули всі зусилля до праці над нашим Львовом.

Виборці! Заки вложите картку до коверти, сконтролюйте, чи в коверті нема вже якої картки і чи коверта остемпльована!

Українська Репрезентація Сойму.

I. ПОСЛИ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНО-ДЕМОКРАТИЧНОГО ОБЄДНАННЯ.

ВИБОРЧИЙ ОКРУГ 48 (Перемишль): 1. **Д-р Володимир Загайкевич**, адвокат з Перемишля.

ВИБОРЧИЙ ОКРУГ 49 (Самбір): 2. **Тершаковець Гринько**, селянин зі с. Якимчиць пов. Рудки; 3. **Д-р Біляк Степан**, адвокат у Городку Ягайлонськім.

ВИБОРЧИЙ ОКРУГ 51 (Львів-Сокаль): 4. **Д-р Дмитро Левицький**, адвокат у Львові, **голова Українського Національно-Демократичного Обєднання**; 5. **Ліщинський Іван**, зльокавтований учитель у Львові; 6. **Кохан Володимир**, селянин зі с. Тудорковичі, пов. Сокаль.

ВИБОРЧИЙ ОКРУГ 52 (Стрий-Калуш): 7. **Д-р Куровець Іван**, лікар і директор „Народньої Лічниці" у Львові; 8. **Луцький Остап**, директор Повіт. Союзу Кооперативів у Стрию; 9. **Великанович Дмитро**, управитель школи в Конколювці пов. Ряшів; 10. **Д-р Блажкевич Іван**, адвокат у Дрогобичі; (заступник: **Максимович Антін**, урядник нафтового підприємства „Ліманова" в Бориславі).

ВИБОРЧИЙ ОКРУГ 53 (Станиславів): 11. **Михайло Галущинський**, голова „Просвіти" у Львові; 12. **Паліїв Дмитро**, редактор „Нового Часу" у Львові; (заступник: **о. Ганушевський Михайло**, парох с. Угорники, пов. Станиславів).

ВИБОРЧИЙ ОКРУГ 54 (Тернопіль): 13. **о. Леонтій Куницький**, прелат у Львові; 14. **д-р Степан Баран**, адвокат у Тернополі; 15. **Заваликут Іван**, канд. адвокатури в Копичинцях; 16. **Купько Андрій**, господар зі села Чернилів Руський пов. Тернопіль; 17. **Яворський Олекса**, кооператор в Підгайцях.

ВИБОРЧИЙ ОКРУГ 55 (Золочів): 18. **Целевич Володимир**, генеральний секретар УНДО у Львові; 19. **Вислоцький Олександер**, господар зі села Лешнів, пов. Броди; 20. **о. д-р Пелліх Володимир**, греко-кат. парох Радехова; 21. **Кузик Степан**, адв. кандидат з Рогатина.

НА ВОЛИНІ здобула листа ч. 18 **у луцькому** виборчому окрузі (ч. 57) **один мандат**. Дістав його п. **Серветник**.

З державної листи здобуло Українське Національно-Демократичне Обєднання чотири мандати. Припали вони: 22. **д-рові Дмитрові Левицькому, голові УНДО**; 23. **Хрупькому Сергієві**, б. послові; 24. **Мілені Рудницькій-Лисяк**, учительці учит. семинарії у Львові; 25. **Михайлові Струтинському**, редакторові у Львові.

II. ПОСЛИ УКРАЇНСЬКОЇ СОЦІЯЛІСТИЧНО-РАДИКАЛЬНОЇ ПАРТІЇ.

ВИБ. ОКРУГ 49 (Самбір): 1. **Микола Рогуцький**, селянин у Купновичах, пов. Рудки.

ВИБ. ОКРУГ 53 (Станиславів): 2. **Д-р Лев Бачинський**, адвокат у Станиславові; 3. **Петро Шекерик-Доників**, селянин у Жабю; 4. **Клим Стефанів**, міщанин у Коломиї (цей мандат досі непевний); (заступник: **Темницький Володимир**, урядник Каси Хорих у Львові з україн. соціял. групи „Вперід").

ВИБ. ОКРУГ 54 (Тернопіль): 5. **Д-р Ладика Дмитро**, адвокат, кандидат у Тернополі.

ВИБ. ОКРУГ 58 (Кремянець): 6. **Семен Жук**, просвітний інструктор у Кремянці; 7. **Антін Нивинський**, кооператор в Здолбунові (цей мандат теж досі непевний).

З листи ч. 22. вийшли крім того в **Перемиському** виб. окрузі ч. 48 **проф. Зубрицький Володимир, безпартійний і в Луцькому (57)** виб. окр. **Власовський Іван**, учитель гімн., **теж безпартійний**.

З державної листи здобудуть соціялісти-радикали два мандати, які припадають: 8. **д-рові Бачинському Львові**; 9. **Жукові Семенові**. (Їх заступниками з державної листи є: **д-р Когут Осип**, адвокат у Богородчанах і **Темницький Володимир**, з соціял-демокр. групи „Вперід").

III. ПОСЛИ УКРАЇНСЬКИХ ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТІВ.

ВИБ. ОКРУГ 51 (Львів): 1. **Вальницький Кирило**, редактор „Сель-Робу" у Львові (Сель-Роб-Лівиця).

ВИБ. ОКРУГ 57 (Луцьк): 2. **Козицький Сергій**, б. посол; 3) **Волинець Степан**, приватний учитель у Львові (оба зі Сель-Робу правиці).

ВИБ. ОКРУГ 58 (Кремянець): 4. **Чучмай Максим**, б. посол (Сель-Роб правиця).

ВИБ. ОКРУГ 59 (Бересть): 5. **Грецький Іван** з пов. Косів; 6. **Хам Микола**, студент у Львові; 7. **Тобіс Францішек** з Берестя — всі зі Сель-Робу-лівиці.

Українська Партія Праці здобула в окр. 55 (Золочів—Бережани) один мандат, який припав **д-рові Мих. Західному**.

При виборах до сенату голосуйте лише на листу ч. 15 бо вона одинока має вигляди на побіду.

Д-р ЛУКА ЛУЦІВ.

Т. Шевченко в славянських літературах.

(Докінчення.)

II.

Найбільш послідовними славянофілами осталися й досі чехи; тож не диво, що вони саме підхопили славянофільські ідеї автора гуситської поеми. Перші згадки про Шевченка та перші чеські переклади із Шевченка є з року 1860. Чеські автори майже в кожній замітці підкреслювали славянофільство ідейного провідника „Кирило-Методієвського Братства" та автора „Гуса", чотири рази перекладаючи Шевченкове „Посланіє Шафарикові". Три більші студії в чеській мові появляються про Шевченка. Чешка **Ружена Єсенська**, по словам Ів. Франка, дала конгеніяльні переклади Тарасових творів.

У словаків т ак лужицьких сербів не було більшого зацікавлення Шевченковим „Кобзарем"[1]).

[1]) Пор. Л. Луців: „Голос чеської критики про Шевченка за його життя", „Студенський Вістник", Прага, 1925, ч. 3; — також (1926, ч. 3): „Чеські Шевченкіяна"; „Шевченко та чехи й словаки", „Нова Україна", 1926, ч. III—IV.

Здавалосьби, що подібність історично-минулого південних славян із минулим України (вікова загроза від татар-турків), яке оспівав Т. Шевченко — викличе більше зацікавлення Шевченком серед балканських славянських народів. Найменше популярний Шевченко серед сербів, які й досі поза „офіціяльною старою Росією", нічого не хочуть бачити. Правда, вже в 60. роках минулого століття перекладено деякі Шевченкові поезії на сербську мову заходами Стояна Новаковича для його журналу „Вили"; не брак і пізніших поодиноких перекладів (Мілована Ґлішіча та Якшіча), одначе всі вони припали порохом забуття в старих річниках журналів.

Зате ліра українського Кобзаря знайшла запопадливо прихильника в особі хорватського поета **Августина Гарамбашіча**, який видав цілу книгу Шевченкових перекладів, попереджених сердечною, просторою студією про Тарасове життя та творчість[2]). У словінців, хоч пізно, бо аж у 20. століттю, „Кобзар" зустрівся із палким зрозумінням у знаменитих двотомових перекладах Йосифа Абрама, які словінська критика приняла з великим захопленням, ставлячи в 1908 р. „Кобзаря" за зразок своїм молодим поетам[3]).

[2]) Автор сподіється присвятити відношенню Гарамбашіча до Шевченка осібну розвідку.

Та найбільше зрозумілим і найближчим ідейно був Шевченків „Кобзар" болгарським поетам доби поневолення Болгарії. Три визначні болгарські поети: **Жинзіфов, Каравелов і Славейков** не тільки перекладали Шевченка, але й у своїх оригінальних творах наслідували „Кобзаря". Це приходилося їм легко, бо вистарчало поставити замісць „Україна" — „Болгарія", замісць „Дніпро" — „Дунай" і змінити „татарина" на „турка" і вже Шевченкові вірші болгарщилися та ставали дорогими поневоленим болгарам. Після освободження Болгарії впав серед болгар інтерес до Шевченка; та ювилейні роки 1911 і 1914 гідно пригадали память українського поета. Самі болгарські вчені докладно простудіювали те, що завдячує їхня література Тарасовому ґенієві[4]).

Відроджена в 20. віку білоруська література кріпилася бадьоро-боевими гаслами Шевченка. Найбільший сучасний білоруський поет **Янко Купала** в першій добі своєї творчости виказує деякі залежности від творця „Кобзаря"[5]).

„Кобзар" Шевченків, головно завдяки своїм творчим прикметам, при відсутности всього того, чим послугується держава в своїй культурній пропаганді, — став надбанням усіх славянських народів, виконуючи часом і благодатний вплив на братерські славянські літератури.

[3]) Пор. мою статейку: „Словінці про Шевченків „Кобзар" в „Літературному Додатку „Нового Часу" 1926 р. ч. III.

[4]) Ст. Чилингировъ: „Т. Шевченко на български" в „Сборникъ въ честь Иванъ Д. Шишмановъ", Софія, 1920; Д. Шелудько: „Любенъ Каравеловъ и Украйна"; Н. Балабанов: „Любен Каравелов и украинската литература" в „Училищен Преглед" XXI, та старші праці Шишманова, Іхчієва та Б. Пенева.

[5]) Пор. мою статтю: „Янко Купала й Тарас Шевченко" в „Літ. Н. Вістнику", 1926 за март та фейлетон у „Ділі", 1926 з 1. вересня під заг. „Літературні впливи".

11. в Ц. М. здержуємо висилку часопису ВП. Передплатникам, що не вплатили передплати за березень 1928. Місячна передплата виносить 4·50 зол.

В безконечній черзі...

ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС 17-ЬОХ.

ТРИЦЯТЬТРЕТІЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

Цілий нинішній день розправи виповнила промова оборонця всіх троїх Вербицьких, адв. д-ра В. Старосольського, що промовляв повних 5 год. Промова як своїм змістом, так і формою виголошення зробила якнайкраще враження. Не було в ній зайвого патосу, не було високопарних слів, але зате було переконуюче орудування фактами і залізна льогіка. З того боку ця промова була враскова.

Завтра промовлятиме другий з оборонців, адв. д-р Шухевич. Його промова займе правдоподібно цілий день.

*

ДОКІНЧЕННЯ ПРОМОВИ Д-РА ВОЛОД. СТАРОСОЛЬСЬКОГО.

Вчора я сказав, що алібі Ів. Верб-ого доказане понад усякий сумнів. Але я не маю річевої причини обмежитися тільки до того доказу. Бо моїм завданням мусить бути розібрати тезу прокуратора, що виконавці послугувалися автом.

Легенда про авта.

Треба вже раз розвіяти ту легенду про авта, отой **circulus vitiosus**. Розумів би я, якби убийники мали приготоване авто до втечі, але думати про те, що убийники приїхали автом на місце злочину, річ недопустимо й ніяк незрозуміло. Конструкція, що було 3 співучасників атентату, абсолютно недопустима, вона зовсім нельогічна. Той мнимий третій, як зізнав тут шофер Батятинський, говорив по польськи з українським вохвинським наголосом і не визнавався зовсім у Львові. І це мав би бути той, що розслідкував терен і повідомив двох інших спільників, що кур. Собінський вже надходить?

З черги обор. д-р Стар. розгорнув картину, на якій намалював місце убивства і цілу сумежну околицю і докладною аналізою того району перевів доказ, що виконавці убивства не могли приїхати гільки від ул. Карпатської, яка веде від ул. Зеленої. Таким чином концепція про авта, якої вхопилася поліція, завела її, а з тим і ціле слідство, на фальшиві тори, на манівці!

Гасман і його зізнання.

Богато говорено тут про Гасмана і його зізнання. Прокуратор уважає його зізнання не основою, але завершенням своєї будівлі. А тимчасом Гасман, що зразу не міг подати навіть загального опису своїх пасажирів, подав — по 8 місяцях! — при конфронтації, що він пізнає Ів. Верб-ого по характеристичнім його ході. Але прошу не забувати, що Ів. Верб. мав у тому часі спухлу й обвязану ногу й очевидно тоді кривав. Гасман, щойно побачивши його при конфронтації криваючого, вхопився для скріплення своїх зізнань тієї характеристичної тоді ціхи обв. Ів. Верб., себто його ходу. Цей мотив доспіваний отже рас пост — в якій ціли, знаємо.

При тому знаменна річ, що „виявдовіта" Будний, який інвігілював обв. Івана Верб-ого і його якнайдокладніше списав, ні разу й ніколи не подав нічого про характеристичний нібито хід Ів. Верб-ого. А він-же інвігілював Ів. Верб-ого цілими тижнями!

В дальшій части своєї промови обор. д-р Стар. розібрав основно психольогію судових зізнань взагалі, при чому покликувався на голоси в цій справі кількох авторитетних учених. В даній справі Гасман не міг ні запамятати собі ні пригадати собі виразу лиця своїх пасажирів, це абсолютно виключена річ! Бож тут треба хіба надзвичайного чуда, аби шофер міг по 8 місяцях пізнати свого припадкового пасажира, на якого чейже не мав ніякої причини звертати спеціяльної уваги. Це мусів би бути хіба феномен, а тут не маємо хіба до діла з феноменами, тільки зі звичайними пересічними людьми.

Слуханий тут як свідок д-р Цепельовський і п-і Гачевська зізнали згідно, що він був у її хорого мужа в неділю 24-го жовтня 1926. Те саме сказав і Гасман, заявляючи, що безпосередньо перед їздою з тими двома пасажирами возив у ті самі сторони д-ра Цепельовського. Чиж можливо, аби всі ті троє людей помилялися щодо тої одної дати?

Гасман вже в слідстві сказав цілком ясно, що дати тої їзди він не в силі точно означити. Те саме сказав він виразно й рішуче тут на розправі. Гасман заявив, що думка про те, що він міг везти убивників, зродилася у нього по прочитанні вістки про авта в газетах. Льогіка каже, що він ту вістку прочитав не 24. жовтня (в „Газ. Пор"), а значно пізніше. Бо ясно, і тут не може бути ніякого сумніву, що Гасман возив двох молодих пасажирів, а передтим іще д-ра Цепельовського, дня 24. жовтня 1926, отже аж в пять днів по убивстві.

Чому займаємося Гасманом?

Займаємося Гасманом з двох причин: бо про нього тут найбільше говорилося і він був безперечно центральною фігурою акту обвинувачення.

Прок. казав, що пасажири Гасмана — це виконавці убивства, при чому покликувався на те, що ми нічого іншого не доказали. Алеж це мав саме доказати прокуратор, а не ми. Його обовязком було доказати, що пасажири Гасмана — ідентичні з убивниками, а того він нічим абсолютно нічим, не доказав. А не доказав нічим, бо не міг того додказати, бо та пара, яку віз Гасман, не мала нічого спільного з убивниками.

В дальшому обор. д-р Стар. переходить з годинником у руці час їзди Гасмана з д-ром Цепельовським і двома пасажирами і доходить до висновку, що Гасман міг приїхати другий раз (з двома людьми) на ул. Тарновського найскорше в год. пів до 6-ої, себто саме в хвилю по убивстві.

Дальше д-р Стар. зазначує, що всі свідки, які зізнавали на цю обставину, описали виконавців цілком інакше, як виглядають оба підсудні. А тих свідків було богато, і всі вони без виімку зізнали, що вищий був середнього росту, а нижчий — низького. А тимчасом Гасман зізнав, що він віз одного високого, а другого низького. Також інакше описав накриття голови своїх пасажирів Гасман (один (вищий) в студ. шапці, другий в капелюсі), а інакше всі інші свідки (оба в шапках). То саме можна сказати про плащі: Гасман сказав, що оба вони були в темних плащах, а всі інші свідки зізнали, що один з виконавців (вищий) мав ясний плащ, правдоподібно гумовий, нижчий — темний. Чиж можна тут говорити про ідентичність тих обох пар? Це недопустиме, просто абсурдне. Для нас позитивно доказане, що ті дві пари не мають з собою нічого спільного, що одну пару творили виконавці, а другу зовсім інші, непричасні люди. Це ясне понад усякий сумнів.

Дві картки Ів. Вербицького.

Переходжу до тих двох карток, які Ів. Верб. вислав у дні замаху. Прок. для підкріплення своїх тез подав, що Ів. Верб. ніколи не подавав години, в якій писав листи до своєї нареченої. Тимчасом і Яницька й Ів. Верб. подавали в своїх листах дуже часто попри дату й годину писання, і те саме бачимо ми й на тих двох картках. Це зрозуміле кожному, хто знає і розуміє почування двох молодих людей, які мають горячу симпатію до себе і діляться своїми почуваннями й переживаннями навіть на години. Що в тім дивного? Що незрозумілого?

Щож до змісту тих карток, то він тільки на перший погляд дає багато до думання, Але коли перечитати їх у цілости, коли поставити їх біля листів з попередніх днів, то все буде ясне. Бо й перше речення з картки: „Не можу відважитися"... ясне, коли поставити його біля листу Ів. Верб. з попереднього дня. Ів. Верб. не міг відважитися назвати обв. Яницьку „Моя дорога", не міг відважитися приїхати тоді до неї, як це ясно виходить з його листу з 28. жовтня, Також мнима марширута його втечі — це пляни виїзду до Лорутаї[?], де він вже був і куди мав знов виїхати, як про це писав до Яницької в однім з попередніх листів. (Обор. д-р Старосольський цитує дотичні місця з листів Ів. Верб.).

Інші листи Ів. Вербицького.

В цьому місці зарядженo павзу. По павзі обор. д-р Стар. продовжав свою промову дальше і сказав:

Коли переглянути інші листи обв. Ів. Вербицького, то з них виходить ясно, що він ніяким чином не міг бути убивником. Він пише безпосередньо перед трагедією з 19. жовтня, що перестає курити, в іншім місці, що він ходив по тих дорогих йому місцях, куди вони з Яницькою ходили разом і т. п. В тому самому часі він писав до брата Михайла і радився його, як має освідчитися батькам Яницької. Чиж людина в такім душевнім розположенні могла здобутися тоді на убивство людини? Це просто абсурд, це не до подумання.

Факти, які виявила розправа, кричать проти всякої тіни можливости, що убивники кур. Собінського сидять тут на лаві обвинувачених. Будівля прокуратора збудована, як він казав, із дрібних камінчиків, але вони з собою не повязані цементом і в цілій тій будівлі бракує залізо-бетону. Тому я переконаний глибоко, що п. прис. судді відповідять на перше питання прокуратора однодушно: Ні!

З черги обор. д-р д-р Стар. перейшов до справи мнимого наклепу Ів. Верб. на поліц. функціонарів, яким він закинув побиття. Обор. просить увільнити його клієнта від вини, бож фактом є, що Ів. Верб. мав спухлу ногу від побоїв і від безконечно довгого переслухування (разом 23 години), при чому йому не дозволено було сісти.

(Докінчення промови д-ра Старосольського з причини відсутности місця подамо завтра).

—о—

Справлення помилки.

У звідомленні з вчорашньої розправи, в кінцевім уступі промови д-ра Новака-Плигодського[?], пропущено одну стрічку. Дотичне речення має звучати так: „Ви, п. судді, маєте ствердити, що нікому не вільно полювати на життя другого, особливо, коли це представник влади".

За один національний фронт.

Міжпартійне віче в Рудках.

(Телеграма.)

Рудки, 7. III. 1928.

Вчора відбулося тут українське міжпартійне віче, яке постановило одноголосно, щоби всі українські партії голосували при виборах до сенату на листу ч. 18, бо тільки вона може добути перемогу. Віче візвало посла Рогуцького (вибраний послом зі самбірського округа з радикальної листи ч. 22) робити в тому напрямі відповідні заходи перед Головною Управою Радикальної Партії у Львові.

УКЛАД ПАРТІЙ У НОВІМ СОЙМІ.

По оконечним обрахункам ПАТ-а вислід виборів є такий:

Листа		Число ман. у виб. округах	Манд. з держ. листи	Разом послів
1	Безп. бльок співпр. з уряд.	104	24	128
2	ППС.	51	12	63
3	Визволеня	30	6	36
7	НПР.	8	1	9
8	Сельроб прав.	5		5
10	Стр. хлоп.	21	4	25
12	Хл. стр. рад.	1		1
13	Комуністи	5		5
14	Хл. союз	3		3
17	Нар.-жид. союз	6		6
18	Бльок нец. нар.	46	10	56
19	Сельр. лівиця	4		4
20	Русская	1		1
21	Нар. держ. бльок праці	5		5
22	Україн. виб. соц. роб. бльок	9	2	11
24	Кат.-нар. бльок	30	7	37
25	Бль. Пяста і ХД	28	6	34
26	УПП.	1		1
30	Кат. унія зах. зем.	2		2
Різні	льокальні листи	12		12
	Разом	372	72	444

КОЛИ БУДЕ ОТВОРЕНИЙ СОЙМ?

Варшава, 7. березня 1928.

Згідно з постановами конституції перше засідання нового сойму буде у вівторок 27. березня. Досі не устійнено хто отворить новий сойм. Правдоподібно припаде це пос. Бойкові або Кремпі (з групи Стапінського), як найстаршим літами. На маршалка сойму висувають з [illegible] ми. 1-ви проф. Маковського.

ВИЇМКОВИЙ СТАН У ЛЬВОВІ?

Львів, 8. березня 1928.

Вчора йшли далі протижид. демонстрації. Демонстранти розбили виклади в школі загр. торговлі при вул. Бувар[illegible]. При пл. Фредра зібралося около 1000 [illegible] демонстрантів. Поліція [illegible] рег. автами і розігнала демонстрантів. У поліц. колах [illegible], що коли демонстрації повторятимуться, у Львові буде проголошений [illegible] стан.

ВІДГУКИ ДН[Я]

Самопошана.

І вернули ми у рідні сторони...

Не так як мріяли йдучи в бій:

Побідними трубами леліені, квітами на порубаних шоломах замаєні, з бадьорою піснею на устах, з пощербленими шаблями в руках...

Не так...

Труби наші! Від вашого золотого гомону здрігалися рідні ліси, тремтіли радощами рідні села.

Де ви тепер золоті труби наші?!

Шоломи боєві!

Дзвонили по вас гартовані шаблі всіх ворогів. Чому не спочиваєте ви нині на стінах наших кімнат, бувальщину нагадуючи і нащадків навчаючи?!...

Пісні бадьорі!

Розливалися ваші звуки, як зібраний Дунай, по всій Україні. Чи справді завмерли ви на спечених устах, застрягли у спрагнених горлах?!...

Шаблі пощерблені! Схрещувались ви з шашкою і з карабелею, а кожний щерб на вашім лезі, то доказ любови до Краю...

І вернули ми у рідні сторони...

А з нами вернув і Вожд зневіреної, здесяткованої Армії, посивілий у боях, постарілий від трудів і прибитий невзгодинами.

Вернув не так як мріяв...

Стратив усе, але схоронив честь, великий скарб не тільки свій.

І забився у глухий кут і жив злиденним життям, забуваючи себе самого, тільки споминами радіючи.

Забув про себе.

Але нарід не забув про свого Вожда.

Прийшли вибори і нарід наложив на нього новий обовязок, ставлячи його на чолі сенатської листи.

А Вожд і тим разом покорився волі народу, хоч проти своєї волі.

Хотів прислужитись рідній справі так само, як тоді, коли втікав з Домбя до рідної Армії.

Хотів щоб ті, яких колись провадив на смертний бій, пішли тепер на бій життя.

А ти — Станиславівська Земле — мала ту честь, що тебе вибрав на свій округ.

Бо дивно, неймовірно дивно змінилось твоє обличча — тверидне січових батьків!...

І сталося щось, у що тяжко повірити, чого навіть у часи виборів не оправдують.

На вилинялий, подертий український військовий однострій, на однострій б. начального вождя, впала слина з... рідних уст. Брудна, погана слина виборчого агітатора, але... рідна.

В „Громадськім Голосі" хтось плюнув на ген. Тарнавського.

Розумію радикальну партію, що вона має тепер вибори.

Розумію „Громадський Голос", що він мусить робити агітацію.

Розумію агітатора, що він плює на всіх, хто не з його паном.

Але одного не розумію:

Це встид?!...

Галактіон Чіпка.

НОВИНКИ.

— Львівська хроніка. Арештували д-ра Ганґля, лікаря, в якого хаті найшли скриту комуністичної літератури, між нею — оригінальні відозви Комінтерну. — Військова влада відкрила у львівськім П. К. У. махінації якогось сержанта, що до спілки з іншими фальшував військові книжечки, переміняючи здорових новобранців в категорії „А" на категорію „Ц". — 5 місяців визначив львівський суд парубкові з Підлісок Малих Ількові Головці, який постріляв свою наречену за те, що вона в останній мент відмовилась вийти за нього замуж. — Льокомотива переїхала на Левандівці залізнич. робітника Миколу Біляя.

— Рекорди. Титул мистця штучної їзди на совгах дістала на міжнародніх змаганнях шведка Соня Геніє, яка це становище мала вже раніше. — У Ню-Йорку на арені Медісон Сквер Гарден у присутности 20.000 глядачів боролись за титул чемпіона боксу поворелянидський боксер „великої ваги" Том Гіней і канадієць ДжекДіланей. Гіней вийшов переможцем. Рік тому ще ніхто не знав його; він приїхав як бідак з одним куферком і заробив досі вже з півтора міл. зол. Гіней має намір зустрітись із Таннеєм. — В околиці Метцу найшли звязаного неживого вчителя, якого імовірно вбили учні. — Минулого року було в СРСР 100.000 пожеж; у 1924 р. 64.000 а в 1926 р. 80.000. — Мер міста Метц вручив нагороду вдові Кріс, яка має 51 внуків, 62 правнуків і тепер є вже пра-прабабкою.

— Боротьба за один закон. У Льондоні померла в захисті „Армії спасення" 80-літня Ребека Жаррет якої імя звязане з одною із найбільше сензаційних історій Англії XIX ст. У 1884 р. теперішній генерал цього дивного товариства Брамвел Борт почав кампанію проти торгівлі живим товаром і за підвищенням т. зв. „законного віку" для дівчат, від 16 року життя. Єдиний журналіст, який узяв в оборону Бута був Стід, тодішній редактор „Поль Моль Ґазет", згодом редактор „Рівю оф Рівюс". Він зібрав величанський матеріял про торгівлю живим товаром у славній низці статтей п. з. „Жертва дівчат у сучаснім Вавилоні". Ці статті поділили всю Англію на два табори: одні вважали Стіда оборонцем нових ідей, інші — порнографом. Та він таки не добився, при всьому газетному успіху, практичної мети: нового закону в парляменті. І тому, щоби переконати всіх у правді своїх страшних фактів, зорганізував фіктивне купно малолітньої дівчини від родичів. У цій історії грала головну ролю Ребека Жаррет, що раніше була зводницею, а згодом навернулась на побожний шлях „Армії спасення". Стід у ролі переодягненого східного купця ввійшов до кімнати, де куплена 13-літня дівчина ждала як жертва. Її звільнили, вислали під опікою одної членкиці „Армії спасення" до Франції і аж тоді Стід оповів усю історію як доказ пануючих обставин. Дарма, що вся ця крадіж дівчини була інсценізована, англійський суд, який не признає цього рода жартів, засудив Стіда і Жаррет на 3 міс. вязниці. Вони відсиділи свою кару, але осягнули мету. Парлямент прийняв закон про мінімальний зрілий вік дівчат: 16 літ.

— Літературний куток. У Льондоні вийшли в 14 томах твори Даніеля Дефо, автора „Робінзона", який залишив величанську літературну спадщину, досі невідому, а навіть невповні видану. Деякі з його повістей такі як „Капітан Сінглетон" і „Моль Фляндерс" гідні стати поруч „Робінзона". — Відомий ірляндський поет В. Ітс видав нову збірку поезій „Башта". — Нім. повістяр Альфред Найман видав істор. повість „Бунтарі", яку нім. критика ставить дуже високо. Сюжет узятий із історії тосканського герцоґства між 1830—1848 р. і малює революційний рух у малій державі. — Із свіжо оголошених листів Золї і Юлія Ґонкура довідуємося, що між двома письменниками, які були довголітніми другами мало що не дійшло до конфлікту по причині заадрощів Ґонкура. Ґонкур працюючи над своєю повістю „Шері" підозрівав Золю, який писав тоді „На солоду життя", що він покористувався частиною його рукописів. Тема обох письменників була аналогічна — психольогія молодої дівчини. Ґонкур лякався суперництва Золі, який „швидше працював і був улюбленцем публики". Із листа, який тепер оголошено бачимо як Золя вспокоював свого приятеля, що його рукопису ніколи не бачив, що його тема зовсім інакша і що він не хотів би нарушити їхньої 18-літньої дружби.

— Фальшива княжна. Член екатеринбурського совіту Сиромолотов заявляє журналістам, що оповідання авантурниці Чайковської, яка запевнює, що є вел. княжною Анастасією є чистою видумкою. Сиромолотов, що підписав наказ про розстріл царської родини знає напевно, що вся вона згинула від револьверових куль.

— Лист Ніцшого. У журналі „Аннален" шведський поет Ґотфрід Бронненблюст оголошує найдений ним цікавий лист Фрідріха Ніцше. Його вислав фільософ 11. квітня 1876 р. з Женеви до Риги до Матильди Трампедах. Ніцше пише до цієї дівчини так: „Зберіть усю сміливість, яку маєте і не лякайтесь питання, яке зверну до вас: Чи хочете стати моєю жінкою? Я кохаю вас і мені здається, немов би ви вже належали до мене". Як відомо панна Трампедах не стала жінкою непохитного фільософа, незпримиреного ворога жіноцтва. Її відповіди не найшли досі. Ніцше імовірно знищив її.

— „Ціль оправдує засоби". Суд у Будапешті розбирав цікаву суперечку. Місцевий адвокат Польонії сказав в одній своїй промові: „Ціль оправдує засоби", покликуючись на принцип єзуїтів. Мадярський єзуїт проф. Чапек назвав Польонія в прилюдній статті наклепником. Адвокат подав єзуїта в суд за образу чести. Суд покликав знавців і ці ствердили, що чин єзуїтів ніколи не оправдував низькі засоби для високих цілей, тільки це робили поодинокі єзуїти. Єзуїта Чапека звільнили, а адвокат мусів заплатити 1000 пенго судових коштів.

— Світова всячина. Сен-Ґорттардський інцидент у звязку з ролею Мадярщини, яка знехтувала в ньому авторитет Ліги Націй стане предметом дискусії на Лізі. — Єгипетський кабінет більшістю голосів заявився проти проєкту нового договору з Англією. — Місто Танґер задержує міжнародній характер наслідком франко-еспанського порозуміння. — В Японії вибухла епідемія грипи; мікадо теж занедужав. — Бразилія внесла останню вкладку до Ліги Націй, заявивши, що має намір виступити з Ліги. — Міністр гігієни в Югославії погрожує податком для нежонатих від 30—50 р. життя. — Помер голова міжнародн. сталевого тресту у Парижі. Майріш при випадку з автом. — У Хайфі збирається конгрес палестинських арабів, що радитимуть над своїм становищем до „представницьких зборів" у Палестині. — Відома нім. артистка Гільда Гільдебрандт пробувала скінчити самовбивством, підрізавши собі жили. — На одній із головних площ Парижа поставлять памятник Міцкевича, твір відомого франц. різьбаря Бурделя. — Польський оперовий співак Диґас дістав 8 днів арешту в Варшаві за погрози на адресу одної дами. — 15-го ц. м. відкриють у Ню-Йорку памятник Кошута; мадярські делегати вже виїхали на це свято.

Театри.

„Коопер. Український Театр" під дир. Н. Стадника (вул. Шашкевича):

Перерва.

Міський великий театр:

8-го г. 7·30 веч. „Гра кохання і смерти".
9-го г. 7·30 веч. „Льоенґрін".

Міський „Театр Новин":

8-го г. 7·30 веч. „Лише Ти".
9-го г. 8 веч. „Лише Ти".

Кіна.

Апольо: „Декабристи".
Палас: „Гарний Жест — Братерство крови".
Лев: „Декабристи".
Фатаморґана: „Зов моря".
Casino: „Дощ рож".

ОПОВІСТКИ.

„Рідна Школа", Львів, ринок 10, II. пов., потрібує негайно польоніста для гімназії. 1634 б) 1-1

На „Рідну Школу" зложила Рада Службовиків Товариства „Дністер" з Чайного Вечера уладженого 3. III. 1928 під протекторатом Вп. Директорової Колтунюкової 401·45 зол.; Добродійний Комітет Львівських Економічних Установ у Львові 400 зол. — Щедрим Добродіям складає щиру подяку Головна Управа „Рідної Школи". 1634 1-1

Заходом Українського Технічного Товариства відбудеться дня 10. березня ц. р. в салі „Просвіти" (Ринок 10) в год. 7. веч. популярний відчит тов. Сев. Пастернака на тему: „Геольоґія нафти". Гостям раді! 1—1

На „Рідну Школу" зложили Вп. Управа Української Студ. Громади у Варшаві 30 зол. з нагоди вінчання члена громади Володимира Вишивського з Олександрою Тулівною, Ольга і Вінкентій Миколасевичі в Калуші 20 зол. з нагоди народин другого сина Олега. — Жертводавцям складає щиру подяку Головна Управа. 1634 а)

Порадня Материй вул. Ходоровського ч. 15, повідомляє, що лікарські ординації відбуваються кождого дня рано від год. 9-тої; попол. від год. 3-тої. Насвітлювання кремінною лампою в ціні по зол. 2 відбуваються кождого дня. — *Управа.* 1-2

Подяка.

Всім, що віддали послідну прислугу мойому невіджалованому синови бл. п. Петрови Гнатовському управителеви філії П.С.К. в Белзі складаю на цім місци щире Спасибіг. А саме: Вп. П. Салукам за батьківську опіку і старання в часі тримісячної недуги. Впр. о. Деканови і парохови Белзькому о. Іл. Гелі за заосмотрення Н. Тайнами та відправу похоронів. Впр. о. Совітникови і Деканови Мих. Дороцькому парохови Потилицькому за зворушуюче до глубини души та вельми будуюче похоронне слово. Впр. оо. Іванови Голінкови з Осердова, Ст. Гарасовському зі Себечова, В. Жукови з Жужеля, Баховському з Корчмина, Ос. Лещукови з Рави руської за відправу Служб Божих та участь в похоронах. Вп. п. Василеви Чарнецькому упр. філії коопер. в Белзі Стефанови Витковичи з Потелича, Костеви Мигелеві зі Себечова за надгробні слова від кооператив Белщини та від товаришів покійного бувших стрільців УГА. Всім представникам кооператив та установ Белщини що явились з вінцями в числі 30 та надали своїм виступом похоронам надзвичайної небуденної поваги чим засвідчили перед сусідами про свою зорганізованість та показали ділом що уміють пошанувати память робітника що всецілo віддався кооперації. Пп. Ос. Гембарівському і Ілі Петришинови що одинокі за життя та недуги відвідували помершого а по смерти перші поспішили щоби нарядити покійного на далеку дорогу. Вкінци хай приймуть мою щиру подяку хори з Белза і Себечова як рівнож всі ті, що так за життя моєї дитини як і посмерти виявили її богато зичливости та правдиво христіянського серця.

Василь Гнатовський, батько.

Циків 4. марта 1928.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.